

Sygn. akt Ca 111/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym

Przewodniczący: SSO Iwona Podwójniak

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2015 roku w Sieradzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa S. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego (...) we W.

przeciwko R. A. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 30 grudnia 2014 roku

sygn. akt I C 739/14 „upr”

oddala apelację.

Sygn. akt Ca 111/15

UZASADNIENIE

Powód - (...)Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty (...) z siedzibą w W.wniósł o zasądzenie od pozwanej R. A. (1)kwoty w wysokości 3 912,57 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 21 lutego 2014 roku do dnia zapłaty. Powód domagał się również zasądzenia: zwrotu kosztów sądowych w wysokości 49,00 zł, zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600,00 zł oraz zwrotu opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności w kwocie 1,27 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dochodzone roszczenie stanowią nieuregulowane przez R. A. (1)należności wynikające z umowy o pożyczkę nr (...)zawartej pomiędzy pozwaną a (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

Pozwana R. A. (1) uznała co do zasady żądanie pozwu, wnosząc – po powołaniu się na swą trudną sytuację materialną i osobistą – o rozłożenie płatności należności na raty w wysokości po 100 zł miesięcznie. Pozwana jednocześnie wniosła o nie obciążanie jej kosztami postępowania w sprawie.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Sieradzu zasądził od pozwanej R. A. (1) na rzecz powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty (...) z siedzibą w W. należność w łącznej kwocie obejmującej kwotę 3 912,57 zł i kwotę 431,88 zł stanowiącą odsetki ustawowe od dnia 21 lutego 2014 roku do dnia 30 grudnia 2014 roku. Nadto Sąd zasądzoną w pkt 1. łączną kwotę 4 344,45 zł rozłożył na 44 raty miesięczne, w tym pierwsza rata w kwocie 44,45 zł, a kolejne w kwocie po 100,00 zł, płatne do dnia 10. każdego miesiąca, poczynając

od lutego 2015 roku z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat. Sąd nie obciążył pozwanej R. A. (1) kosztami postępowania w sprawie.

Z ustaleń faktycznych jakie legły u podstaw tego rozstrzygnięcia wynikało, że dniu 9 maja 2012 roku pozwana R. A. (1) zawarła ze (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...). Zgodnie z zapisami umowy, całkowita kwota pożyczki wynosiła 3 074,50 zł i składała się na nią: kwota do wypłaty w wysokości 2 600,00 zł, koszt ubezpieczenia w wysokości 325,00 zł i opłata przygotowawcza w wysokości 149,50 zł. W dniu 26 października 2012 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wezwała na piśmie pozwaną do zapłaty wierzytelności wynikającej z zaległości w należnych i wymagalnych ratach pożyczki nr (...) – w terminie 7 dni licząc od dnia otrzymania wezwania. Ponieważ pozwana – pomimo wezwania – nie spłacała zadłużenia, opisana wyżej umowa została w dniu 8 lipca 2013 roku przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wypowiedziana. W dniu 8 października 2013 roku została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. i S. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty (...) z siedzibą w W.. Na mocy tej umowy, zmienionej aneksem nr (...) z dnia 4 grudnia 2013 roku oraz aneksem nr (...) z dnia 29 stycznia 2014 roku, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zbyła na rzecz strony powodowej wierzytelność wynikającą z zawartej przez pozwaną i przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowy pożyczki nr (...). Pozwana została powiadomiona o dokonaniu przelewu wierzytelności w piśmie z dnia 28 października 2013 roku. W dniu 28 października 2013 roku powód wezwał na piśmie pozwaną do zapłaty wierzytelności w terminie 7 dni licząc od dnia otrzymania wezwania. Wezwanie to pozostało bez rezultatu. Na dzień 20 lutego 2014 roku zadłużenie pozwanej z tytułu umowy pożyczki nr (...) wynosiło 3 912,57 zł. Na kwotę tą złożyły się: niespłacony kapitał w kwocie 2 450,10 zł, odsetki umowne w kwocie 159,87 zł, koszty w kwocie 1 180,43 zł oraz odsetki naliczone od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 3 października 2013 roku do dnia 20 lutego 2014 roku w kwocie 122,17 zł. Pozwana do dnia dzisiejszego nie uregulowała należności.

Sąd pierwszej instancji ustalił nadto, że R. A. (1) ma 45 lat. Jest mężatką, posiada dwoje dorosłych dzieci, które pozostają na własnym utrzymaniu. Pozwana z zawodu jest szwaczką. Obecnie choruje na kręgosłup i utrzymuje się z zasiłku chorobowego w wysokości około 500 zł. Innych dochodów nie posiada. Mąż pozwanej cierpi na przewlekłą chorobę wątroby. Z tego powodu przebywa na rencie chorobowej. Pobiera to świadczenie w wysokości 612 zł miesięcznie. Innych źródeł dochodów nie posiada. Zarówno pozwana, jak i jej mąż są współwłaścicielami zabudowanej działki o powierzchni około 30 arów położonej w miejscowości Z.. Innego majątku nie posiadają. R. A. (1), miesięcznie na leki dla siebie wydaje około 150 zł, a jej mąż – około 250 zł. Co dwa miesiące na opłaty związane z korzystaniem z energii elektrycznej pozwana wydatkuje kwotę w wysokości około 270,00 zł. Poza przedmiotowym zadłużeniem, nie ma ona zaciągniętych innych kredytów czy pożyczek.

Powyższych ustaleń Sąd Rejonowy dokonał w oparciu o dokumenty przedstawione przez stronę powodową oraz na podstawie zeznań R. A. (1). Okoliczności sprawy nie były sporne, pozwana nie kwestionowała bowiem istnienia zobowiązania, podnosiła jedynie, iż nie dysponuje obecnie środkami umożliwiającymi jej jednorazową spłatę zobowiązania i wniosła o rozłożenie płatności należności na raty w wysokości po 100 zł miesięcznie.

Dokonując w danym stanie faktycznym oceny prawnej zgłoszonego w sprawie roszczenia, Sąd pierwszej instancji wywoził, że uznanie powództwa przez R. A. (1) nie narusza przepisów prawa i nie zmierza do jego obejścia, zaś wnioszek pozwanej o zastosowanie art. 320 k.p.c. przy uwzględnieniu jej sytuacji osobistej i majątkowej jest uzasadniony.

Sąd Rejonowy uznał, iż w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki, przemawiające za koniecznością rozłożenia zasądzonej należności w łącznej kwocie 4 344,45 zł (3 912,57 zł należność główna + 431,88 zł odsetki ustawowe od dnia 21 lutego 2014 roku do dnia ogłoszenia wyroku) – na raty. Sąd Rejonowy stanął bowiem na stanowisku, iż w niniejszej sprawie występuje szczególnie uzasadniony wypadek, o którym mowa w art. 320 k.p.c. Uzasadnia to sytuacja osobista pozwanej (kłopoty zdrowotne zarówno jej, jak i

męża) oraz trudności finansowe związane ze skromnymi środkami utrzymania. Zdaniem Sądu pierwszej instancji w przypadku rozłożenia zasądzonej należności na raty, wysokość świadczeń wypłacanych pozwanej, umożliwi uzyskanie R. A. (1) środków, które pozwolą jej na cykliczne spłacanie zaległości względem powoda. Zeznania złożone przez pozwaną, potwierdzają w dostatecznym stopniu jej trudną sytuację osobistą i finansową, co pozwala w ocenie Sądu uznać, że spełnienie zasądzonego świadczenia jednorazowo byłoby dla R. A. (1) obecnie niemożliwe do wykonania.

Sąd pierwszej instancji podkreślił przy tym, iż rozważając zastosowanie przepisu art. 320 k.p.c, wziął pod uwagę nie tylko interes pozwanej, ale również interes powoda, który znajduje się w dobrej sytuacji finansowej, a rozłożenie zasądzonego na jego rzecz roszczenia nie będzie oznaczało w ocenie Sądu pokrzywdzenia tego wierzyciela. Dochodzona kwota zostanie bowiem w ciągu niespełna czterech lat spłacona przez pozwaną.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał za zasadne rozłożenie zasądzonej w punkcie 1 wyroku łącznej kwoty 4 344,45 zł na 44 miesięczne raty (pierwsza rata w kwocie 44,45 zł, a kolejne w kwocie po 100,00 zł) płatne do dnia 10, każdego miesiąca, poczynając od lutego 2015 roku z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat. Zgodnie bowiem z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1970 roku Sąd rozkładając świadczenie na raty nie może odmówić przyznania wierzycielowi żądanych odsetek za okres do dnia wydania wyroku zasądzającego świadczenie. Rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratałnych świadczeń od dnia wyroku do daty płatności poszczególnych rat (uchwała 7 sędziów SN z 22 września 1970 roku opublikowana w III PZP 11/70, OSNCP 1971, Nr 4, poz. 61).

Rozstrzygnięcie o kosztach Sąd pierwszej instancji wydał w oparciu o art. 102 k.p.c., nie obciążając pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez stronę powodową.

Powołany wyżej przepis ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Nie konkretyzuje on pojęcia „wypadków szczególnie uzasadnionych”, pozostawiając ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (por. m. in. orzeczenie SN z dnia 20 grudnia 1973 roku, II CZ 210/73, niepubl.). Przyjmuje się, że Sąd na podstawie omawianego przepisu może tylko nie zasądzać od strony przegrywającej całości lub części kosztów, nie może natomiast zasądzić na jej rzecz kosztów od strony wygrywającej (zob. orzeczenie SN z dnia 25 marca 1970 roku, II CZ 14/70, OSNCP 1970. nr 11, poz. 211; orzeczenie SN z dnia 11 września 1973 roku, I CZ 122/73, OSNCP 1974, nr 5, poz. 98; orzeczenie SN z dnia 30 sierpnia 1979 roku, II CZ 86/79, OSN 1980, nr 3, poz. 55 z glosą J. Piotrowskiego, NP 1981. nr 1, s. 123). Rozstrzygnięcie o kosztach zgodnie z art. 102 k.p.c. nie wymaga przy tym nawet wniosku strony przegrywającej. Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające zastosowanie powołanego przepisu. Pozwana nie kwestionowała bowiem ostatecznie własnej odpowiedzialności lecz jedynie możliwość jednorazowej spłaty zadłużenia. Wyjątkowo trudna sytuacja finansowa i osobista pozwanej oraz jej rodziny, pozwalają przyjąć, że R. A. (1) nie jest w stanie udźwignąć dodatkowego ciężaru jakim są koszty niniejszego postępowania.

Uwzględniając powyższe Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji wyroku.

Z wyrokiem powyższym nie zgodziła się strona powodowa zaskarżając orzeczenie w części, tj. w zakresie pkt 1 w części oddalającej powództwo co do kwoty odsetek ustawowych od dnia 31 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty, w zakresie pkt 2 w całości oraz w zakresie pkt 3 w całości. Zaskarżonemu wyrokowi pełnomocnik powoda zarzucił:

I. naruszenie prawa procesowego mające wpływ na wynik postępowania, a mianowicie:

1. art. 320 k.p.c. poprzez rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty, podczas gdy w sprawie nie zachodziły uzasadnione wypadki umożliwiające rozłożenie na raty zasądzonego roszczenia, zaś zaskarżone rozstrzygnięcie nie

uwzględnia uzasadnionego interesu wierzyciela oraz pomija ekonomiczny wymiar jaki rozłożenie świadczenia na raty będzie miało dla strony powodowej;

2. art. 233 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez dowolną i nie wszechstronną ocenę materiału dowodowego wyrażającą się w:

a. przyjęciu błędnego wniosku, iż w sprawie zachodzi uzasadniony wypadek dający podstawę do rozłożenia zasądzonej kwoty na raty,

b. pominięciu przez Sąd okoliczności mających istotne znaczenie dla przedmiotowej sprawy a polegających na nie uwzględnieniu interesu ekonomicznego powoda przy rozkładaniu płatności zasądzonej należności na raty.

3. naruszenie przepisu postępowania, mającego wpływ na orzeczenie,

tj. art. 102 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i orzeczenie o nie obciążaniu pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu wskutek błędnego uznania, że w niniejszej sprawie zachodzą szczególnie uzasadnione wypadki, które powodują, że strona pozwana nie powinna być obciążana kosztami procesu, podczas gdy z okoliczności sprawy wynika, iż takowe przesłanki nie mają miejsca.

W petitum skarżący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku:

a. w pkt 1 poprzez zasądzenie od pozwanej R. A. (1) na rzecz powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty (...) z siedzibą w W. odsetek ustawowych od kwoty 3 912,57 zł od dnia 21 lutego 2014 roku do dnia zapłaty;

b. w pkt 2 poprzez jego uchylenie,

2. zasądzenie od pozwanej R. A. (1) na rzecz powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty (...) z siedzibą w W., zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za postępowanie przed Sądem pierwszej instancji,

3. zasądzenie od pozwanej R. A. (1) na rzecz (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty (...) z siedzibą w W. zwrotu kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za postępowanie apelacyjne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego przy wydaniu zaskarżonego wyroku nie doszło do naruszenia zarzucanych w apelacji przepisów prawa.

W pierwszej kolejności odnieść należy się do zarzutu naruszenia art. 320 k.p.c., bowiem jego zastosowanie przez Sąd Rejonowy determinowało treść rozstrzygnięcia nie tylko w punkcie 2. zaskarżonego wyroku, ale też w punkcie 1. Przywołany przepis stanowi, że w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Z treści powyższego uregulowania wynika, że jest ono stosowane przez sąd fakultatywnie („sąd może”). Sąd przez pryzmat okoliczności, na które powołuje się strona chcąc skorzystać z możliwości rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty, dokonuje oceny istnienia bądź nieistnienia przesłanki „w szczególnie uzasadnionych wypadkach”. Owe „wypadki”, jak się powszechnie przyjmuje, zachodzą w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być przy tym obiektywne, np. spowodowane nieurodzajem

czy klęską żywiołową, mogą być jednak także spowodowane działaniem samego dłużnika (zob. Ereciński T., Grzegorzczak P., Gudowski J., Jędrzejewska M., Weitz K.; Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Postępowanie rozpoznawcze. Postępowanie zabezpieczające, Warszawa 2012, teza 2. do art. 320 k.p.c.). Dodać wypada, że w orzecznictwie sądów powszechnych panuje ugruntowany pogląd, iż ochrona, jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 k.p.c., nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces (zob. wyroki Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 lipca 2014 roku, sygn. akt I ACa 159/14, portal orzeczeń sądów powszechnych i z dnia 18 grudnia 2013 roku, sygn. akt I ACa 916/13, LEX nr 1416150; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 maja 2012 roku, sygn. akt I ACa 242/12, LEX nr 1321914). Rozważając zastosowanie art. 320 k.p.c., Sąd winien mieć zatem na uwadze z jednej strony szczególną sytuację pozwanego, a z drugiej strony – interes powoda, który najczęściej sprowadzać się będzie do jak najszybszego wyegzekwowania świadczenia, w takiej wysokości, która stanowić będzie dla niego z ekonomicznego punktu widzenia realną wartość.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy nie uchybił przepisowi art. 320 k.p.c. poprzez rozłożenie na raty zasądzonego świadczenia. Dokonując ustaleń w zakresie wyjątkowej i ciężkiej sytuacji osobistej oraz majątkowej pozwanej, Sąd pierwszej instancji oparł się na zeznaniach pozwanej, które nie zostały przez powoda zakwestionowane, choć był on obecny przy jej przesłuchaniu. Powód nie przedstawił też żadnego dowodu, który mógłby zaprzeczyć twierdzeniom pozwanej. Z drugiej strony brak było podstaw do odmowy nadania zeznaniom pozwanej przymiotu wiarygodności, gdyż były spójne i konsekwentne.

Skoro więc w świetle prawidłowych ustaleń Sądu Rejonowego pozwana obecnie przebywa na zasiłku chorobowym, a jej mąż pobiera rentę i razem uzyskują oni dochód

w wysokości 1 112 zł (poniżej minimalnego wynagrodzenia netto), z czego po wykupieniu leków i opłacie rachunków zostaje dla niej i męża po około 300 zł, to nie ulega wątpliwości, że jej sytuacja materialna jest bardzo trudna. Z pola widzenia nie można tracić także złej sytuacji zdrowotnej pozwanej, która cierpi na schorzenia kręgosłupa, co w powiązaniu z jej sytuacją finansową, pozwala na przyjęcie, iż położenie pozwanej jest szczególne w rozumieniu art. 320 k.p.c. Odnosząc się natomiast do interesu powoda, który także powinien podlegać rozpatrzeniu na gruncie art. 320 k.p.c., z całą mocą podkreślić trzeba, iż jest on oczywiście istotny ale w tej skomplikowanej sytuacji należy odpowiednio wyważyć racje obu stron stosunku zobowiązaniowego. Jak słusznie podkreślił Sąd Rejonowy skarżący znajduje się w dobrej kondycji finansowej. Nie sposób zatem uznać, że rozłożenie całej należności na 44 raty płatne w okresie 3 lat i 6 miesięcy, licząc od daty wydania zaskarżonego wyroku, stanowi istotne pokrzywdzenie interesów powoda, zważywszy ponadto na fakt, iż kwota zasądzonego roszczenia nominalnie nie przedstawia jakiegokolwiek wielkiej wartości oraz że na wypadek uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat zastrzeżono odsetki ustawowe.

Przesądziwszy o prawidłowym zastosowaniu przez Sąd pierwszej instancji przepisu

art. 320 k.p.c., podnieść należy, iż Sąd ten także prawidłowo orzekł o odsetkach w punkcie 1. wyroku. Zgodnie bowiem z powszechnie panującym w doktrynie i orzecznictwie poglądem – w przypadku gdy sąd na podstawie art. 320 k.p.c. rozkłada na raty zasądzone świadczenie, odsetki za opóźnienie w płatności całego świadczenia naliczane są tylko do daty wyroku, natomiast w odniesieniu do poszczególnych rat, Sąd może zastrzec ustawowe odsetki na wypadek opóźnienia, naliczane od każdego uchybionego terminu płatności poszczególnych rat (zob. uchwała składu 7 sędziów SN z 22 września 1970 roku, III PZP 11/70, OSNCP 1971, nr 4, poz. 61, LexisNexis nr 296060, której nadano moc zasady prawnej; uchwała SN z 15 grudnia 2006 roku, III CZP 126/2006, OSNC 2007, nr 10, poz. 147, LexisNexis nr 1058780; Adamczuk A., Manowska M., Prus P., Radwan M., Sieńko M., Stefańska E., Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Warszawa 2013, teza 2. do art. 320; Pietrkowski H., Metodyka pracy sędziego w sprawach cywilnych, Warszawa 2012, s. 499-500). Wobec tego zarzut skarżącego dotyczący niewłaściwego orzeczenia o odsetkach także okazał się bezzasadny, gdyż Sąd Rejonowy orzekł w tym względzie zgodnie z art. 481 k.c. w zw. z art. 320 k.p.c.

Nie zasługiwał również na uwzględnienie zarzut odnoszący się do naruszenia art. 102 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Cytowana regulacja ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu wyrażonej w art. 98 k.p.c. Jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym

wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje on jednak pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawiając ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 20 grudnia 1973 roku, II CZ 210/73, LEX nr 7366). Do kręgu okoliczności branych pod uwagę przez sąd przy ocenie przesłanek

z art. 102 należą zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i będące „na zewnątrz” procesu, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (zob. Ereciński T., Grzegorzczak P., Gudowski J., Jędrzejewska M., Weitz, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Postępowanie rozpoznawcze., Warszawa 2012, teza 2. do art. 102). Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował przepis art. 102 k.p.c., albowiem uwzględnił trudną sytuację majątkową i osobistą pozwanej, jak też fakt, że pozwana nie utrudniała postępowania, a poprzez uznanie powództwa, możliwe było jego szybkie zakończenie. Powód nie wykazał natomiast okoliczności przeciwnych. Dodać także należy, że ocena sądu, czy zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony, o którym mowa w art. 102 k.p.c., ma charakter dyskrecyjny, oparty na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym przekonaniem. W związku z tym ocena okoliczności rozpoznawanej sprawy w zasadzie nie podlega kontroli instancyjnej i może być podważona przez sąd wyższej instancji tylko wtedy, gdy jest rażąco niesprawiedliwa, co w badanej sprawie nie zachodzi (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi w wyroku z dnia 8 stycznia 2013 roku sygn. akt I ACa 1027/12).

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.